

Annapurna Upanishad

——
अन्नपूर्णापनिषत्

——

Document Information

Text title : Annapurna Upanishad

File name : annapurnaupan.itx

Category : upanishhat, svara, devii, annapUrNA, devI

Location : doc_upanishhat

Author : Vedic tradition

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi

Description-comments : 70 / 108; Atharva Veda - Samanya upanishad

Latest update : August 9, 2000

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

February 25, 2025

sanskritdocuments.org

Annapurna Upanishad

अन्नपूर्णापनिषत्

सर्वापिहवसंसिद्धब्रह्ममात्रतयोज्ज्वलम् ।
त्रैपदं श्रीरामतत्त्वं स्वमात्रमिति भावये ॥
ॐ भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवाः ॥ भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः ॥
स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवाꣳसस्तनूभिः ॥ व्यशेम देवहितं यदायुः ॥
स्वस्ति न ऽन्द्रो वृद्धश्रवाः ॥ स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः ॥
स्वस्ति नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः ॥ स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु ॥
ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

प्रथमोऽध्यायः

उरिः ॐ निदाघो नाम योगीन्द्र ऋभुं ब्रह्मविदां वरम् ।
प्रणम्य दण्डवद्भूमामुत्थाय स पुनर्मुनिः ॥ १ ॥
आत्मतत्त्वमनुभूडीत्येवं पप्रच्छ सादरम् ।
कथोपासनया ब्रह्मत्रीदृशं प्राप्तवानसि ॥ २ ॥
तां मे ब्रूहि मडाविदां मोक्षसाम्राज्यदायिनीम् ।
निदाघ त्वं कृतार्थोऽसि शृणु विदां सनातनीम् ॥ ३ ॥
यस्या विज्ञानमात्रेण जुवन्मुक्तो भविष्यसि ।
मूलशृङ्गाटमध्यस्था बिन्दुनादकलाश्रया ॥ ४ ॥
नित्यानन्दा निराधारा विप्याता विलसत्कथा ।
विष्टपेशी मडालक्ष्मीः कामस्तारो नतिस्तथा ॥ ५ ॥
भगवत्यन्नपूर्णेति ममाभिलषितं ततः ।
अन्नं देहि ततः स्वाडा मन्त्रसारेति विश्रुता ॥ ६ ॥

सप्तविंशति वर्णात्मा योगिनीगणसेविता ॥ ७ ॥

अँ ड्रीं सौं श्रीं क्लींमोन्नमो भगवत्यन्नपूर्णे

ममाभिलषितमन्नं देहि स्वाहा ।

एति पित्रोपदिष्टोऽस्मि तदादिनियमः स्थितः ।

कृतवान्स्वाश्रमाचारो मन्त्रानुष्ठानमन्वडम् ॥ ८ ॥

अेवं गते बहुदिने प्रादुरासीन्ममाग्रतः ।

अन्नपूर्णा विशालाक्षी समयमानमुष्माभ्युजा ॥ ९ ॥

तां दृष्ट्वा दण्डवद्भूमौ नत्वा प्राञ्जलिरास्थितः ।

अहो वत्स कृतार्थोऽसि वरं वरय मा शिरम् ॥ १० ॥

अेवमुक्तो विशालाक्ष्या मयोक्तं मुनिपुङ्गव ।

आत्मतत्त्वं मनसि मे प्रादुर्भवतु पार्वति ॥ ११ ॥

तथैवास्थिति मामुक्त्वा तत्रैवान्तरधीयत ।

तदा मे मतिरुत्पन्ना जगद्वैचित्र्यदर्शनात् ॥ १२ ॥

भ्रमः पञ्चविधो भाति तदेवेह समुच्यते ।

शुभेश्वरौ भिन्नरूपाविति प्राथमिको भ्रमः ॥ १२ ॥

आत्मनिष्ठं कर्तृगुणं वास्तवं वा द्वितीयकः ।

शरीरत्रयसंयुक्तशुभः सङ्गी तृतीयकः ॥ १३ ॥

जगत्कारणरूपस्य विकारित्वं यतुर्थकः ।

कारणाद्भिन्नजगतः सत्यत्वं पञ्चमो भ्रमः ।

पञ्चभ्रमनिवृत्तिश्च तदा स्फुरति येतसि ॥ १५ ॥

भिम्बप्रतिभिम्बदर्शनेन भेदभ्रमो निवृत्तः ।

स्फुटिकलोहितदर्शनेन पारमार्थिककर्तृत्वभ्रमो निवृत्तः ।

घटमहाकाशदर्शनेन सङ्गीतिभ्रमो निवृत्तः ।

रञ्जुसर्पदर्शनेन कारणाद्भिन्नजगतः सत्यत्वभ्रमो निवृत्तः ।

कनकरुच्यकदर्शनेन विकारित्वभ्रमो निवृत्तः ।

तदाप्रभृति मच्चित्तं भ्रमकारमभूत्स्वयम् ।

निदाघ त्वमपीत्थं छि तत्त्वज्ञानमवाप्नुहि ॥ १६ ॥

निदाघः प्राणतो भूत्वा ऋभुं पप्रच्छ सादरम् ।

भ्रूहि मे श्रद्धधानाय भ्रमविधामनुत्तमाम् ॥ १७ ॥

तथेत्याह ऋभुः प्रीतस्तत्त्वज्ञां वदामि ते ।
महाकर्ता महाभोक्ता महात्यागी भवानघ ।
स्वस्ववृत्तानुसन्धानमेवं कृत्वा सुधी भव ॥ १८ ॥

नित्योदितं विमलमाद्यमनतवृत्तं
ब्रह्मास्मि नेतरकलाकलनं छि किञ्चित् ।
छत्येव भावय निरञ्जनतामुपेतो
निर्वाणमेछि सकलामलशान्तवृत्तिः ॥ १९ ॥

यद्विदं दृश्यते किञ्चित्तन्नास्तीति भावय ।
यथा गन्धर्वनगरं यथा वारि मरुस्थले ॥ २० ॥

यत्तु नो दृश्यते किञ्चिद्यन्तु किञ्चिदिव स्थितम् ।
मनःषष्ठेन्द्रियातीतं तन्मयो भव वै मुने ॥ २१ ॥

अविनाशि विद्याकाशं सर्वात्मकमभ्युत्तम् ।
नीरन्ध्रं भूरिवाशेषं तदस्मीति विभावय ॥ २२ ॥

यदा संक्षीयते चित्तमभावात्यन्तभावनात् ।
चित्सामान्यस्ववृत्तस्य सत्तासामान्यता तदा ॥ २३ ॥

नूनं यैत्यांशरक्षिता विद्येदात्मनि लीयते ।
असद्रूपवदत्यच्छा सत्तासामान्यता तदा ॥ २४ ॥

दृष्टिरेषा छि परमा सदेलादेलयोः समा ।
मुक्तयोः संभवत्येव तुर्यातीतपदाभिधा ॥ २५ ॥

व्युत्थितस्य भवत्येषा समाधिस्थस्य यानघ ।
ज्ञस्य डेवलमज्ञस्य न भवत्येव बोधजा ।
अनानन्दसमानन्दमुग्धमुग्धमुग्धुतिः ॥ २६ ॥

शिरकालपरिक्षीणामननाद्विपरिभ्रमः ।
पदमासाद्यते पुण्यं प्रज्ञयैवैकया तथा ॥ २७ ॥

धर्मं गुणसमाहारमनात्मत्वेन पश्यतः ।
अन्तःशीतलया यासौ समाधिरिति कथ्यते ॥ २८ ॥

अवासनं स्थिरं प्रोक्तं मनोध्यानं तदेव य ।

तदेव डेवलीभानं शान्ततैव च तत्सदा ॥ २९ ॥
 तनुवासनमत्युच्चैः पदायोधतमुच्यते ।
 अवासगं मनोऽकर्तृपदं तस्मादवाप्यते ॥ ३० ॥
 धनवासनमेतत्तु येतःकर्तृत्वभावनाम् ।
 सर्वदुःखप्रदं तस्माद्वासनां तनुतां नयेत् ॥ ३१ ॥
 येतसा सम्परित्यज्य सर्वभावात्मभावनाम् ।
 सर्वमाकाशतामेति नित्यमन्तर्भुजस्थितेः ॥ ३२ ॥
 यथा विपणगा लोका विडरन्तोऽप्यसत्समाः ।
 असंभन्धात्तथा झस्य ग्रामोऽपि विपिनोपमः ॥ ३३ ॥
 अन्तर्भुजतया नित्यं सुभो बुद्धो व्रजन्यठन् ।
 पुरं जनपदं ग्राममरण्यमिव पश्यति ॥ ३४ ॥
 अन्तःशीतलतायां तु लब्धायां शीतलं जगत् ।
 अन्तस्तृष्णोपतप्तानां द्वावदाहमयं जगत् ॥ ३५ ॥
 भवत्यभिलजन्तूनां यदन्तस्तद्दुःखिः स्थितम् ॥ ३६ ॥
 यस्त्वात्मरतिरेवान्तः कुर्वन्कर्मेन्द्रियैः क्रियाः ।
 न वशो उर्ध्वशोकाभ्यां स समाहित उच्यते ॥ ३७ ॥
 आत्मवत्सर्वभूतानि परद्रव्याणि लोष्ठवत् ।
 स्वभावादेव न भयाद्यः पश्यति स पश्यति ॥ ३८ ॥
 अद्यैव मृतिरायातु कल्पान्तनियथेन वा ।
 नासौ कलङ्कमाप्नोति उभे पङ्कगतं यथा ॥ ३९ ॥
 कोऽहं कथमिदं किं वा कथं मरणजन्मनी ।
 विचारयान्तरं वेत्थं मलत्तद्गुणमेष्यसि ॥ ४० ॥
 विचारेण परिज्ञातस्वभावस्य सतस्तव ।
 मनः स्वरूपमुत्सृज्य शममेष्यति विज्वरम् ॥ ४१ ॥
 विज्वरत्वं गतं येतस्तव संसारवृत्तिषु ।
 न निमज्जति तद्ब्रह्म-गोष्पदेऽपि वारणः ॥ ४२ ॥
 कृपणं तु मनो ब्रह्म-गोष्पदेऽपि निमज्जति ।

कार्ये गोष्पदतोयेऽपि विशीर्णो मशको यथा ॥ ४३ ॥

यावद्भावन्मुनिश्रेष्ठ स्वयं संतज्यतेऽपिलम् ।
तावत्तावत्परालोकः परमात्मैव शिष्यते ॥ ४४ ॥

यावत्सर्वं न संत्यक्तं तावदात्मा न लभ्यते ।
सर्ववस्तुपरित्यागे शेष आत्मेति कथ्यते ॥ ४५ ॥

आत्मावलोकनार्थं तु तस्मात्सर्वं परित्यजेत् ।
सर्वं संत्यज्य दूरेषु यच्छिष्टं तन्मयो भव ॥ ४६ ॥

सर्वं किञ्चिद्विदं दृश्यं दृश्यते यज्जगद्गतम् ।
त्रिभिर्ष्वन्दांशमात्रं तन्नात्यक्तियन शाश्वतम् ॥ ४७ ॥

समाहिता नित्यतृप्ता यथाभूतार्थदर्शिनी ।
ब्रह्म-समाधिशाब्देन परा प्रज्ञोच्यते बुधैः ॥ ४८ ॥

अक्षुब्धा निरुदंकारा द्रुद्धेष्वननुपातिनी ।
प्रोक्ता समाधिशाब्देन मेरोः स्थिरतरा स्थितिः ॥ ४९ ॥

निश्चिता विगताभीष्टा डेयोपदेयवर्जिता ।
ब्रह्म-समाधिशाब्देन परिपूर्णा मनोगतिः ॥ ५० ॥

केवलं चित्प्रकाशांशकल्पिता स्थिरतां गता ।
तुर्या सा प्राप्यते दृष्टिर्भुवद्विर्वेदवित्तमैः ॥ ५१ ॥

अदूरगतसादृश्या सुषुप्तस्योपलक्ष्यते ।
मनोदंकारविलये सर्वभावा-न्तरस्थिता ॥ ५२ ॥

समुद्देति परानन्दा या तनुः पारमेश्वरी ।
मनसैव मनश्छित्वा सा स्वयं लभ्यते गतिः ॥ ५३ ॥

तदनु विषयवासनाविनाश-

स्तदनु शुभः परमः स्फुटप्रकाशः ।

तदनु च समतावशात्स्वरूपे

परिणामनं मलतामचिन्त्यरूपम् ॥ ५४ ॥

अपिलमिदमनन्तमनन्तमात्मतत्त्वं

दृढपरिणामिनि चेतसि स्थितोऽन्तः ।

अद्विरूपशमिते यरायरात्मा

स्वयमनुभूयत એવ દેવદેવઃ ॥ ૫૫ ॥

અસક્તં નિર્મલં ચિત્તં યુક્તં સંસાર્યવિસ્ફુટમ્ ।

સક્તં તુ દીર્ઘતપસા મુક્તમપ્યતિબદ્ધવત્ ॥ ૫૬ ॥

અન્તઃસંસક્તિનિર્મુક્તો જીવો મધુરવૃત્તિમાન્ ।

બહિઃ કુર્વન્નકુર્વન્વા કર્તા ભોક્તા ન હિ ક્વચિત્ ॥ ૫૭ ॥

ઇતિ પ્રથમોઽધ્યાયઃ ॥ ૧ ॥

દ્વિતીયોઽધ્યાયઃ

નિદાઘ ઉવાચ ॥

સડ્ગઃ કીદૃશ ઇત્યુક્તઃ કશ્ચ બન્ધાય દેહિનામ્ ।

કશ્ચ મોક્ષાય કથિતઃ કથં ત્વેષ ચિકિત્સ્યતે ॥ ૧ ॥

દેહદેહિવિભાગૈકપરિત્યાગેન ભાવના ।

દેહમાત્રે હિ વિશ્વાસઃ સડ્ગો બન્ધાય કથ્યતે ॥ ૨ ॥

સર્વમાત્મેદમત્રાહં હિં વાઞ્છામિ ત્યજામિ કિમ્ ।

ઇત્યસડ્ગસ્થિતિં વિહ્વિ જીવન્મુક્તતનુસ્થિતામ્ ॥ ૩ ॥

નાહમસ્મિ ન ચાન્યોસ્તિ ન ચાયં ન ચ નેતરઃ ।

સોડસડ્ગ ઇતિ સમ્પ્રોક્તો બ્રહ્માસ્મીત્યેવ સર્વદા ॥ ૪ ॥

નાભિનન્દતિ નૈષ્કર્મ્યં ન કર્મસ્વનુષજ્જતે ।

સુસામો યઃ પરિત્યાગી સોડસંસક્ત ઇતિ સ્મૃતઃ ॥ ૫ ॥

સર્વકર્મફલાદીનાં મનસૈવ ન કર્મણા ।

નિપુણો યઃ પરિત્યાગી સોડસંસક્ત ઇતિ સ્મૃતઃ ॥ ૬ ॥

અસંકલ્પેન સકલાશ્ચેષ્ટા નાના વિજૃંભિતાઃ ।

ચિકિત્સિતા ભવન્તીહ શ્રેયઃ સમ્પાદયન્તિ હિ ॥ ૭ ॥

ન સક્તમિહ ચેષ્ટાસુ ન ચિન્તાસુ ન વસ્તુષુ ।

ન ગમાગમચેષ્ટાસુ ન કાલકલનાસુ ચ ॥ ૮ ॥

કેવલં ચિતિ વિશ્રમ્ય કિંચિચ્ચૈત્યાવલંબ્યપિ ।

સર્વત્ર નીરસમિહ તિષ્ઠત્યાત્મરસં મનઃ ॥ ૯ ॥

व्यवहारमिदं सर्वं मा करोतु करोतु वा ।
 अकुर्वन्वापि कुर्वन्वा श्रुवः स्वात्मरतिङ्गियः ॥ १० ॥
 अथवा तमपि त्यक्त्वा यैत्यांशं शान्तयिद्धनः ।
 श्रुवस्तिष्ठति संशान्तो ज्वलन्मणिरिवात्मनि ॥ ११ ॥
 यित्ते यैत्यदशाहीने या स्थितिः क्षीणयेतसाम् ।
 सोय्यते शान्तकलना जाग्रत्येव सुषुप्तता ॥ १२ ॥
 ओषा निदाघ सौषुप्तस्थितिरभ्यासयोगतः ।
 प्रौढा सती तुरीयेति कथिता तत्त्वकोविदैः ॥ १३ ॥
 अस्यां तुरीयावस्थायां स्थितिं प्राप्याविनाशिनीम् ।
 आनन्दैकान्तशीलत्वादनानन्दपदं गतः ॥ १४ ॥
 अनानन्दमडानन्दकालातीतस्ततोऽपि छि ।
 मुक्तं धृत्युच्यते योगी तुर्यातीतपदं गतः ॥ १५ ॥
 परिगलितसमस्तजन्मपाशः
 सकलविलीनतमोभयाभिमानः ।
 परमरसमयीं परात्मसत्तां
 जलगतसैन्धवभण्डवन्मडात्मा ॥ १६ ॥
 जडाजडदृशोर्मध्ये यत्तत्त्वं पारमार्थिकम् ।
 अनुभूतिमयं तस्मात्सारं ब्रह्मेति कथ्यते ॥ १७ ॥
 दृश्यसंवलितो बन्धस्तन्मुक्तौ मुक्तिरुच्यते ।
 द्रव्यदर्शनसंबन्धे यानुभूतिरनामया ॥ १८ ॥
 तामवष्टभ्य तिष्ठ त्वं सौषुप्तौ भजते स्थितिम् ।
 सैव तुर्यत्वमाप्नोति तस्यां दृष्टिं स्थिरां कुरु ॥ १९ ॥
 आत्मा स्थूलो न यैवाणुर्न प्रत्यक्षो न येतरः ।
 न येतनो न य जडो न यैवासन्न सन्धयः ॥ २० ॥
 नाहं नान्यो न यैवैको न यानेकोऽद्रव्योऽव्ययः ।
 यदीदं दृश्यतां प्राप्तं मनः सर्वेन्द्रियास्पदम् ॥ २१ ॥
 दृश्यदर्शनसंबन्धे यत्सुप्तं पारमार्थिकम् ।
 तदतीतं पदं यस्मात्तत्र किञ्चिद्विवैव तत् ॥ २२ ॥

न मोक्षो नभसः पृष्ठे न पाताले न भूतले ।
 सर्वाशासंक्षये येतःक्षयो मोक्ष एतीष्यते ॥ २३ ॥
 मोक्षो मेऽस्त्विति चिन्तान्तर्जाता येदुत्थितं मनः ।
 मननोत्थे मनस्यैष बन्धः सांसारिको दृढः ॥ २४ ॥
 आत्मन्यतीते सर्वस्मात्सर्वरूपेऽथ वा तते ।
 को बन्धः कश्च वा मोक्षो निर्मूलं मननं कुरु ॥ २५ ॥
 अध्यात्मरतिराशान्तः पूर्णापावनमानसः ।
 प्राप्नानुत्तमविश्रान्तिर्न किञ्चिद्विद्वि वाञ्छति ॥ २६ ॥
 सर्वाधिष्ठानसम्भात्रे निर्विकल्पे सिदात्मनि ।
 यो ज्ञवति गतस्नेहः स ज्ञवन्मुक्त उच्यते ॥ २७ ॥
 नापेक्षते भविष्यथ्य वर्तमाने न तिष्ठति ।
 न संस्मरत्यतीतं य सर्वमेव करोति य ॥ २८ ॥
 अनुबन्धपरे जन्तावसंसर्गमनाः सदा ।
 भक्ते भक्तसमायरः शठे शठ एव स्थितः ॥ २९ ॥
 बालो बालेषु वृद्धेषु वृद्धो धीरेषु धैर्यवान् ।
 युवा यौवनवृत्तेषु दुःभितेषु सुदुःखधीः ॥ ३० ॥
 धीरधीरुदितानन्दः पेशलः पुण्यकीर्तनः ।
 प्राज्ञः प्रसन्नमधुरो दैन्यादपगताशयः ॥ ३१ ॥
 अत्यासेन परिस्पन्दे प्राणानां क्षयमागते ।
 मनः प्रशममायाति निर्वाणमवशिष्यते ॥ ३२ ॥
 यतो वाचो निवर्तन्ते विकल्पकलनान्विताः ।
 विकल्पसंक्षयाज्जन्तोः पदं तदवशिष्यते ॥ ३३ ॥
 अनाद्यन्तावभासात्मा परमात्मैव विद्यते ।
 एत्येतन्निश्चयं स्फारं सम्यग्ज्ञानं विदुर्बुधाः ॥ ३४ ॥
 यथाभूतार्थदर्शित्वमेतावद्भुवनत्रये ।
 यदात्मैव जगत्सर्वमिति निश्चित्य पूर्णता ॥ ३५ ॥
 सर्वमात्मैव कौ दृष्टौ भावाभावौ क्व वा स्थितौ ।
 क्व बन्धमोक्षकलने ब्रह्मैवेदं विजृम्भते ॥ ३६ ॥

सर्वमेकं परं व्योम को मोक्षः कस्य बन्धता ।
 ब्रह्मेदं बृंहिताकारं बृहद्बृहदवस्थितम् ॥ ३७ ॥
 दूरादस्तमितद्वित्वं भवात्मैव त्वमात्मना ।
 सम्यगालोकिते रुपे काष्ठपाषाणवाससाम् ॥ ३८ ॥
 मनागपि न भेदोऽस्ति क्वासि संकल्पनोन्मुषः ।
 आदावन्ते य संशान्तस्वऽपमविनाशि यत् ॥ ३९ ॥
 वस्तूनामात्मनश्चैतत्तन्मयो भव सर्वदा ।
 द्वैताद्वैतसमुद्भेदैर्जराभरणविभ्रमैः ॥ ४० ॥
 स्फुरत्यात्मभिरात्मैव चित्तैरब्धीव वीचिभिः ।
 आपत्करञ्जपरशुं पराया निर्वृतेः पदम् ॥ ४१ ॥
 शुद्धमात्मानमालिङ्ग्य नित्यमन्तस्थया धिया ।
 यः स्थितस्तं क आत्मैव भोगो बाधयितुं क्षमः ॥ ४२ ॥
 कृतस्फारविचारस्य मनोभोगाद्योऽरयः ।
 मनागपि न भिन्दन्ति शैलं मन्दानिला एव ॥ ४३ ॥
 नानात्वमस्ति कलनासु न वस्तुतोऽन्त-
 र्नानाविधासु सरसीव जलादिवान्यत् ।
 एत्येकनिश्चयमयः पुरुषो विमुक्त
 एत्युच्यते समवलोकितसम्यगर्थः ॥ ४४ ॥
 एति द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

त्रितीयोऽध्यायः

विदेहमुक्तेः किं रूपं तद्भास्को वा मडामुनिः ।
 कं योगं समुपस्थाय प्राप्तवान्परमं पदम् ॥ १ ॥
 सुमेरोर्वसुधापीठे माण्डव्यो नाम वै मुनिः ।
 कौण्डिन्यात्तत्त्वमास्थाय ज्वन्मुक्तो भवत्यसौ ॥ २ ॥
 ज्वन्मुक्तिदशां प्राप्य कदाचिद्ब्रह्मवित्तमः ।
 सर्वेन्द्रियाणि संहर्तुं मनश्चक्रे मडामुनिः ॥ ३ ॥

अद्भुतपद्मासनस्तिष्ठन्नर्धोन्मीलितलोचनः ।
 आख्यानाभ्यान्तरांश्चैव स्पशान्परिहृत्स्वनैः ॥ ४ ॥
 ततः स्वमनसः स्थैर्यं मनसा विगतैनसा ।
 अहो नु यज्यलमिदं प्रत्याहृतमपि स्फुटम् ॥ ५ ॥
 पटाद्धटमुपायाति घटाच्छकटमुच्छटम् ।
 चित्तमर्थेषु यरति पादपेष्विव मर्कटः ॥ ६ ॥
 पञ्च द्वाराणि मनसा यक्षुरादीन्धूमून्यलम् ।
 बुद्धीन्द्रियाभिधानानि तान्येवालोकाभ्युत्थम् ॥ ७ ॥
 उन्तोन्द्रियगणा यूयं त्यजताकुलतां शनैः ।
 सिद्धात्मा भगवान्सर्वसाक्षित्वेन स्थितोऽभ्युत्थम् ॥ ८ ॥
 तेनात्मना बहुज्ञेन निर्ज्ञाताश्चक्षुरादयः ।
 परिनिर्वामि शान्तोऽस्मि द्विष्टयास्मि विगतज्वरः ॥ ९ ॥
 स्वात्मन्येवावतिष्ठेऽहं तुर्यरूपपदेऽनिशम् ।
 अन्तरेव शशाभास्य कमेण प्राणसन्ततिः ॥ १० ॥
 ज्वालाजालपरिस्पन्दो दग्धेन्धन एवानलः ।
 तदितोऽस्तं गत एव ह्यस्तं गत एवोदितः ॥ ११ ॥
 समः समरसाभासस्तिष्ठामि स्वच्छतां गतः ।
 प्रबुद्धोऽपि सुषुप्तिस्थः सुषुप्तिस्थः प्रबुद्धवान् ॥ १२ ॥
 तुर्यमालम्ब्य कायान्तस्तिष्ठामि स्तम्भितस्थितिः ।
 सआख्याभ्यन्तरान्भावास्थूलान्सूक्ष्मतरानपि ॥ १३ ॥
 त्रैलोक्यसंभवांस्त्यज्त्वा संकल्पैकविनिर्मितान् ।
 सत् प्राणवपर्यन्तदीर्घनिःस्वनतन्तुना ॥ १४ ॥
 जडाविन्द्रियतन्मात्रजालं भग एवानलः ।
 ततोऽङ्गसंविदं स्वच्छां प्रतिभासमुपागताम् ॥ १५ ॥
 सधोजातशिशुज्ञानं प्राप्तवान्मुनिपुङ्गवः ।
 जडौ चित्तं यैत्यदशां स्पन्दशक्तिमिवानिलः ॥ १६ ॥
 चित्साभान्यमथासाधे सत्तामात्रात्मकं ततः ।
 सुषुप्तपदमालम्ब्य तस्थौ गिरिरिवायलः ॥ १७ ॥

सुषुप्तस्थैर्यमासाद्य तुर्यरूपमुपाययौ ।
 निरानन्दोऽपि सानन्दः सख्यासख्य बभूव सः ॥ १८ ॥
 ततस्तु संभभूवासौ यद्विरामप्यगोचरः ।
 यच्छून्यवादिनां शून्यं ब्रह्म ब्रह्मविदां य यत् ॥ १९ ॥
 विज्ञानमात्रं विज्ञानविदां यदमलात्मकम् ।
 पुरुषः सांप्यदृष्टीनामीश्वरो योगवादिनाम् ॥ २० ॥
 शिवः शैवागमस्थानां कालः कालैकवादिनाम् ।
 यत्सर्वशास्त्रसिद्धान्तं यत्सर्वलृष्टयानुगम् ॥ २१ ॥
 यत्सर्वं सर्वगं वस्तु यत्तत्त्वं तदसौ स्थितः ।
 यदनुक्तमनिष्पन्दं दीपकं तेजसामपि ॥ २२ ॥
 स्वानुभूत्यैकमानं य यत्तत्त्वं तदसौ स्थितः ।
 यद्रेकं याप्यनेकं य साञ्जनं य निरञ्जनम् ।
 यत्सर्वं याप्यसर्वं य यत्तत्त्वं तदसु स्थितः ॥ २३ ॥
 अजममरमनाद्यमाद्यमेकं
 पदममलं सकलं य निष्कलं य ।
 स्थितं धृति स तदा नभःस्वर्गपा-
 दपिविमलस्थितिरीश्वरः क्षणेन ॥ २४ ॥
 धृति तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

चतुर्थोऽध्यायः

श्रुवन्मुक्तस्य किं लक्ष्म ज्याकाशगमनादिकम् ।
 तथा येन्मुनिशार्दूल तत्र नैव प्रलक्ष्यते ॥ १ ॥
 अनात्मविद्यमुक्तोऽपि नभोविडरणादिकम् ।
 द्रव्यमन्त्रकिंयाकालशक्त्याप्रोत्येव स द्विजः ॥ २ ॥
 नात्मज्ञस्यैष विषय आत्मज्ञो ज्यात्ममात्रदृक् ।
 आत्मनात्मनि संतृप्तो नाविद्यामनुधावति ॥ ३ ॥
 ये ये भावाः स्थिता लोके तानविद्यामयान्विदुः ।

त्यक्ताविद्यो मडायोगी कथं तेषु निमज्जति ॥ ४ ॥

यस्तु मूढोऽल्पबुद्धिर्वा सिद्धिजालानि वाञ्छति ।

सिद्धिसाधनैर्योगैस्तानि साधयति क्मात् ॥ ५ ॥

द्रव्यमन्त्रक्रियाकालयुक्तयः साधुसिद्धिदाः ।

परमात्मपदप्राप्तौ नोपकुर्वन्ति काश्चन ॥ ६ ॥

यस्येच्छा विद्यते काचित्सा सिद्धिं साधयत्यडो ।

निरिच्छोः परिपूर्णास्य नेच्छा संभवति क्वचित् ॥ ७ ॥

सर्वेच्छाजालसंज्ञान्तावात्मलाभो भवेन्मुने ।

स कथं सिद्धिजालानि नूनं वाञ्छन्त्यथित्तः ॥ ८ ॥

अपि शीतरुचावर्के सुतीक्ष्णोऽपीन्दुमण्डले ।

अप्यधः प्रसरत्यग्नौ ज्वलन्मुक्तो न विस्मयी ॥ ९ ॥

अधिष्ठाने परे तत्त्वे कल्पिता रज्जुसर्पवत् ।

कल्पिताश्चर्यजालेषु नाभ्युद्येति कुतूहलम् ॥ १० ॥

ये हि विज्ञातविज्ञेया वीतरागा मडाधियः ।

विच्छिन्नग्रन्थयः सर्वे ते स्वतन्त्रास्तनौ स्थितः ॥ ११ ॥

सुभङ्गुःषट्शशीरं साम्यान्न प्रोद्धरन्ति यम् ।

निश्वासा षव शैलेन्द्रं चित्तं तस्य मृतं विदुः ॥ १२ ॥

आपत्कार्पाण्यमुत्साडो मद्यो मान्द्यं मडोत्सवः ।

यं नयन्ति न वैरुध्यं तस्य नष्टं मनो विदुः ॥ १३ ॥

द्विविधचित्तनाशोऽस्ति सङ्गोऽङ्गुप अवे य ।

ज्वलन्मुक्तौ सङ्गः स्यादङ्गुपो द्येडमुक्तिगः ॥ १४ ॥

चित्तसत्तेड द्युभाय चित्तनाशः सुभाय य ।

चित्तसत्तं क्षयं नीत्वा चित्तं नाशमुपानयेत् ॥ १५ ॥

मनस्तां मूढतां विद्धि यदा नश्यति सानघ ।

चित्तनाशाभिधानं हि तत्स्वङ्गुपमितीरितम् ॥ १६ ॥

मैत्र्यादिभिर्गुणैर्युक्तं भवत्युत्तमवासनम् ।

भूयो जन्मविनिर्मुक्तं ज्वलन्मुक्तस्य तन्मनः ॥ १७ ॥

सङ्गोऽसौ मनोनाशो ज्वलन्मुक्तस्य विद्यते ।

निदाघाऽऽपनाशस्तु वर्तते देहमुक्तिके ॥ १८ ॥

विदेहमुक्त एवासौ विधते निष्कलात्मकः ।

समग्राग्रगुणाधारमपि सत्त्वं प्रलीयते ॥ १९ ॥

विदेहमुक्तौ विमले पदे परमपावने ।

विदेहमुक्तिविषये तस्मिन्सत्त्वक्षयात्मके ॥ २० ॥

चित्तनाशे विदुषाभ्ये न किञ्चिद्विदुषो विधते ।

न गुणा नागुणास्तत्र न श्रीर्नाश्रीर्न लोकता ॥ २१ ॥

न योद्यो नास्तमयो न उर्षामर्षसंविदः ।

न तेजो न तमः किञ्चिन्न सन्ध्यादिनरात्रयः ।

न सत्तापि न यासत्ता न य मध्यं छि तत्यधम् ॥ २२ ॥

ये छि पारं गता बुद्धेः संसाराऽम्बरस्य य ।

तेषां तदास्पदं स्फुरं पवनानामिवाम्बरम् ॥ २३ ॥

संशान्तदुःखमज्जडतात्मकमेकसुम-

मानन्दमथरमपेतरजस्तमो यत् ।

आकाशकोशतनवोऽतनवो मलान्त-

स्तस्मिन्पदे गलितचित्तलवा भवन्ति ॥ २४ ॥

हे निदाघ मलाप्राज्ञ निर्वसिनमना भव ।

भलाच्येतः समाधाय निर्विकल्पमना भव ॥ २५ ॥

यज्जगद्भासकं भानं नित्यं भाति स्वतः स्फुरत् ।

स एव जगतः साक्षी सर्वात्मा विमलाकृतिः ॥ २६ ॥

प्रतिष्ठा सर्वभूतानां प्रज्ञानधनलक्षणः ।

तद्विधाविषयं ब्रह्म सत्यज्ञानसुभाद्रनम् ॥ २७ ॥

ऐकं ब्रह्माऽहमस्मीति कृतकृत्यो भवेन्मुनिः ॥ २८ ॥

सर्वाधिष्ठानमद्भ्यं परं ब्रह्म सनातनम् ।

सन्धिदानन्दरूपं तदवात्मनसगोचरम् ॥ २९ ॥

न तत्र यन्द्रार्कवपुः प्रकाशते

न वान्ति वातः सडलाश्च देवताः ।

स एव देवः कृतभावभूतः

स्वयं विशुद्धो विरजः प्रकाशते ॥ ३० ॥

भिद्यते लृट्यग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते यास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे ॥ ३१ ॥

द्वौ सुपाणौ शरीरेऽस्मिञ्ज्वेशाप्यौ सल स्थितौ ।

तयोर्ज्वरः कृलं मुहुक्ते कर्मणो न मलेश्वरः ॥ ३२ ॥

केवलं साक्षिर्गुण विना भोगो मलेश्वरः ।

प्रकाशते स्वयं भेदः कल्पितो मायया तयोः ।

यिच्छिदाकारतो भिन्ना न भिन्ना चित्त्वडानितः ॥ ३३ ॥

तर्कतश्च प्रमाणाथ्य चिदेकत्वव्यवस्थितेः ।

चिदेकत्वपरिज्ञाने न शोयति न मुष्यति ॥ ३४ ॥

अधिष्ठानं समस्तस्य जगतः सत्यचिद्धनम् ।

अलमस्मीति निश्चित्य वीतशोको भवेन्मुनिः ॥ ३५ ॥

स्वशरीरे स्वयंज्योतिस्वरूपं सर्वसाक्षिणम् ।

क्षीणदोषाः प्रपश्यन्ति नेतरे माययावृताः ॥ ३६ ॥

तमेव धीरो विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत ब्राह्मणः ।

नानुध्यायाद्ब्रह्मब्रह्मन्वायो विगवापनं छि तत् ॥ ३७ ॥

भावेनैव छि तिस्रासेन्निरिर्विध ब्रह्मवेदनम् ।

ब्रह्मविधां य बाल्यं य निर्विध मुनिरात्मवान् ॥ ३८ ॥

अन्तर्लानसमारम्भः शुभाशुभमलाङ्कुरम् ।

संसृतिप्रततेर्बीजं शरीरं विद्धि भौतिकम् ॥ ३९ ॥

भावाभावदशाकोशं दुःखरत्नसमुद्गमम् ।

बीजमस्य शरीरस्य चित्तमाशावशानुगम् ॥ ४० ॥

द्वे बीजे चित्तवृक्षस्य वृत्तिप्रततिधारिणः ।

अेकं प्राणपरिस्पन्दो द्वितीयो दृढभावना ॥ ४१ ॥

यदा प्रस्पन्दन्ते प्राणो नाडीसंस्पर्शनोद्यतः ।

तदा संवेदनमयं चित्तमाशु प्रजायते ॥ ४२ ॥

सा छि सर्वगता संवित्प्राणस्पन्देन बोध्यते ।

संवित्संरोधनं श्रेयः प्राणादिस्यन्दनं वरम् ॥ ४३ ॥

योगिनश्चित्तशान्त्यर्थं कुर्वन्ति प्राणारोधनम् ।
 प्राणायामैस्तथा ध्यानैः प्रयोगैर्युक्तिः कल्पितैः ॥ ४४ ॥
 चित्तोपशान्तिः क्लृप्तं परमं विद्धि कारणम् ।
 सुषुप्तं संविद्यः स्वास्थ्यं प्राणसंरोधनं विदुः ॥ ४५ ॥
 दृढभावनया त्यक्तपूर्वापरविचारणम् ।
 यदादानं पदार्थस्य वासना सा प्रकीर्तिता ॥ ४६ ॥
 यदा न भाव्यते किञ्चिद्भेदोपादेयं यत् ।
 स्थीयते सकलं त्यक्त्वा तदा चित्तं न जायते ॥ ४७ ॥
 अवासनत्वात्सततं यदा न मनुते मनः ।
 अमनस्ता तदोदेति परमोपशमप्रदा ॥ ४८ ॥
 यदा न भाव्यते भावः क्वचिज्जगति वस्तुनि ।
 तदा लुप्तमभेदे शून्ये कथं चित्तं प्रजायते ॥ ४९ ॥
 यदभावनमास्थाय यदभावस्य भावनम् ।
 यद्यथा वस्तुदर्शित्वं तदचित्तत्वमुच्यते ॥ ५० ॥
 सर्वमन्तः परित्यज्य शीतलाशयवर्ति यत् ।
 वृत्तिस्थमपि तच्चित्तमसद्रूपमुदाहृतम् ॥ ५१ ॥
 भ्रष्टबीजोपमा येषां पुनर्जननवर्जिता ।
 वासनारसनाडीनां शुभ्रमुक्ता हि ते स्मृताः ॥ ५२ ॥
 सत्त्वगुणप्रामथित्वास्ते ज्ञानपारगाः ।
 अचित्ता एते कथ्यन्ते देहान्ते व्योमगुणैः ॥ ५३ ॥
 संवेद्यसम्परित्यागात्प्राणस्यन्दनवासने ।
 समूलं नश्यतः क्षिप्रं मूलच्छेदादिव द्रुमः ॥ ५४ ॥
 पूर्वदृष्टमदृष्टं वा यदस्याः प्रतिभासते ।
 संविद्यस्तत्प्रयत्नेन मार्जनीयं विज्ञानता ॥ ५५ ॥
 तदमार्जनमात्रं हि मलासंसारतां गतम् ।
 तत्रमार्जनमात्रं तु मोक्षं इत्यभिधीयते ॥ ५६ ॥
 अजडो गलितानन्दस्त्यक्तसंवेदनो भव ॥ ५७ ॥

संविद्धस्तुदृशा लम्बाः सा यस्येह न विद्यते ।
 सोऽसंविद्यः प्रोक्तः कुर्वन्कार्यशतान्यपि ॥ ५८ ॥
 संवेद्येन हृदाकाशे मनागपि न लिप्यते ।
 यस्यासावजडा संविज्जुवन्मुक्तः स कथ्यते ॥ ५९ ॥
 यदा न भाव्यते किञ्चिन्निर्वासनतयात्मनि ।
 बालमूकादिविज्ञानमिव च स्थीयते स्थिरम् ॥ ६० ॥
 तदा जाड्यविनिर्मुक्तमसंवेदनमाततम् ।
 आश्रितं भवति प्राज्ञो यस्माद्भूयो न लिप्यते ॥ ६१ ॥
 समस्ता वासनास्त्यक्त्वा निर्विकल्पसमाधितः ।
 तन्मयत्वाधनाधन्ते तदध्यन्तर्विलीयते ॥ ६२ ॥
 तिष्ठन्गच्छन्स्पृशन्निद्रन्पि तल्लेपवर्जितः ।
 अजडो गलितानन्दस्त्यक्तसंवेदनः सुधी ॥ ६३ ॥
 अेतां दृष्टिमवष्टभ्य कष्टयेष्टायुतोऽपि सन् ।
 तरेद्दुःखाम्बुधेः पारमपारगुणसागरः ॥ ६४ ॥
 विशेषं सम्परित्यज्य सन्मात्रं यदलेपकम् ।
 अेकत्रुपं मडात्रुपं सत्तायास्तत्पदं विदुः ॥ ६५ ॥
 कालसत्ता कलासत्ता वस्तुसत्तेयमित्यपि ।
 विभागकलनां त्यक्त्वा सन्मात्रैकपरो भव ॥ ६६ ॥
 सत्तासामान्यमेवैकं भावयन्नेवलं विभुः ।
 परिपूर्णाः परानन्दि तिष्ठापूरितद्विग्लरः ॥ ६७ ॥
 सत्तासामान्यपर्यन्ते यत्तल्लनयोर्ज्जितम् ।
 पदमाधमनाधन्तं तस्य बीजं न विद्यते ॥ ६८ ॥
 तत्र संलीयते संविन्निर्विकल्पं च तिष्ठति ।
 भूयो न वर्तते दृग्भे तत्र लब्धपदः पुमान् ॥ ६९ ॥
 तद्धेतुः सर्वभूतानां तस्य हेतुर्न विद्यते ।
 स साः सर्वसाराणां तस्मात्सारो न विद्यते ॥ ७० ॥
 तस्मिंश्चिदर्पाणे स्फुरे समस्ता वस्तुदृष्टयः ।

धमास्ताः प्रतिभिम्बन्ति सरसीव तटद्रुमाः ॥ ७१ ॥

तदमलमरञ्जं तदात्मतत्त्वं

तदवगतावुपशान्तिमेति येतः ।

अवगतविगतैकतत्त्ववृषो

भवभयमुक्तपटोऽसि सम्यगेव ॥ ७२ ॥

अेतेषां दुःखबीजानां प्रोक्तं यद्यन्मयोत्तरम् ।

तस्य तस्य प्रयोगेण शीघ्रं तत्प्राप्यते पदम् ॥ ७३ ॥

सत्तासामान्यकोटिस्थे द्रागित्येव पदे यद्वि ।

पौरुषेण प्रयत्नेन भवात्संत्यज्य वासनाम् ॥ ७४ ॥

स्थितिं भद्रासि तत्त्वज्ञा क्षणमध्यक्षयात्मिकाम् ।

क्षणोऽस्मिन्नेव तत्साधु पदमासाद्यस्यलम् ॥ ७५ ॥

सत्तासामान्यवृषे वा करोषि स्थितिमादरात् ।

तत्किञ्चिदधिडेनेऽयत्नेनाप्रोषि तत्पदम् ॥ ७६ ॥

संवित्तत्त्वे कृतध्यानो निदाघ यदि तिष्ठसि ।

तद्यत्नेनाधिडेनोऽथैरासाद्यसि तत्पदम् ॥ ७७ ॥

वासनासम्परित्यागे यदि यत्नं करोषि भोः ।

यावद्विलीनं न मनो न तावद्वासनाक्षयः ॥ ७८ ॥

न क्षीणा वासना यावच्छित्तं तावन्न शाम्यति ।

यावन्न तत्त्वविज्ञानं तावच्छित्तशमः कुतः ॥ ७९ ॥

यावन्न चित्तोपशमो न तावत्तत्त्ववेदनम् ।

यावन्न वासनानाशस्तावत्तत्त्वागमः कुतः ।

यावन्न तत्त्वसम्प्राप्तिर्न तावद्वासनाक्षयः ॥ ८० ॥

तत्त्वज्ञानं मनोनाशो वासनाक्षय एव य ।

मिथः कारणातां गत्वा दुःसाधानि स्थितान्यतः ॥ ८१ ॥

भोगेच्छां दूरतस्त्यज्ज्वा त्रयमेतत्समाचर ॥ ८२ ॥

वासनाक्षयविज्ञानमनोनाशा भडामते ।

समकालं चिराभ्यस्ता भवन्ति कुलदा मताः ॥ ८३ ॥

त्रिभिरेभिः समभ्यस्तैर्दुर्दयग्रन्थयो दृढाः ।

निःशेषमेव नृट्यन्ति बिसखेदाद्गुणा एव ॥ ८४ ॥

वासनासम्परित्यागसमं प्राणनिरोधनम् ।

विदुस्तत्त्वविदस्तस्मात्तद्यथेवं समाहरेत् ॥ ८५ ॥

वासनासम्परित्यागास्थितं गच्छत्यथितताम् ।

प्राणस्पन्दनिरोधाख्य यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ८६ ॥

प्राणायामदृढाध्यासैर्युक्त्या य गुरुदत्तया ।

आसनाशनयोगेन प्राणस्पन्दो निरुध्यते ॥ ८७ ॥

निःसङ्गव्यवहारत्वाद्भवभावनवर्जनात् ।

शरीरनाशदर्शित्वाद्वासना न प्रवर्तते ॥ ८८ ॥

यः प्राणपवनस्पन्दश्चित्तस्पन्दः स एव छि ।

प्राणस्पन्दजये यतः कर्तव्यो धीमतोश्चकैः ॥ ८९ ॥

न शक्यते मनो जेतुं विना युक्तिमनिन्दिताम् ।

शुद्धां संविदमाश्रित्यवीतरागः स्थिरो भव ॥ ९० ॥

संवेधवर्जितमनुत्तममाधमेकं

संविदत्यदं विकलनं कलयन्महात्मन् ।

दृष्टेव तिष्ठ कलनारहितः किंयां तु

कुर्वन्नकर्तृपदमेत्य शमोदितश्रीः ॥ ९१ ॥

मनागपि विचारेषु येतसः स्वस्य निग्रहः ।

पुरुषेषु कृतो येन तेनामं जन्मनः क्लमम् ॥ ९२ ॥

एति यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

पञ्चमोऽध्यायः

गच्छतस्तिष्ठतो वापि जाग्रतः स्वपतोऽपि वा ।

न विचारपरं येतो यस्यासौ मृत उच्यते ॥ १ ॥

सम्यग्ज्ञानसमालोकः पुमाऽज्ञेयसमः स्वयम् ।

न बिभेति न यादत्ते वैवश्यं न य दीनताम् ॥ २ ॥

अपवित्रमपथ्यं य विषसंसर्गदूषितम् ।

भुक्तं जरयति ज्ञानी क्लिन्नं नष्टं य मृष्टवत् ॥ ३ ॥

सङ्गत्यागं विदुर्भोक्षं सङ्गत्यागादृजन्मता ।
सङ्गं त्यज त्वं भावानां ज्ञवन्मुक्तो भवानघ ॥ ४ ॥
भावाभावे पदार्थानां लर्षामर्षविकारदा ।
मलिना वासना यैषा साऽसङ्ग एति कथ्यते ॥ ५ ॥
ज्ञवन्मुक्तशरीराणामपुनर्जन्मकारिणी ।
मुक्ता लर्षविषादाभ्यां शुद्धा भवति वासना ॥ ६ ॥
दृग्भैर्न ग्लानिमायासि लृष्टि लृष्यसि नो सुभैः ।
आशावैवश्यमुत्सृज्य निदाघाऽसङ्गतां व्रज ॥ ७ ॥
द्विक्कालाद्यनवच्छिन्नमदृष्टोभयकोटिकम् ।
चिन्मात्रमक्षयं शान्तमेकं ब्रह्मास्मि नेतरत् ॥ ८ ॥
एति मत्वा लभित्यन्तर्मुक्तामुक्तवपुः पुमान् ।
ओकदुपः प्रशान्तात्मा मौनी स्वात्मसुभो भव ॥ ९ ॥
नास्ति चित्तं न याविधा न मनो न य ज्ञवकः ।
ब्रह्मैवैकमनाद्यन्तमब्धिवत्प्रविशृम्भते ॥ १० ॥
द्रेडे यावदुंभावो दृश्येऽस्मिन्यावदात्मता ।
यावन्ममेदमित्यास्था तावच्छित्तादिविभ्रमः ॥ ११ ॥
अन्तर्भुजतया सर्वं चिद्ब्रह्मै त्रिजगत्तृणम् ।
जुहन्तोऽन्तर्निवर्तन्ते मुने चित्तादिविभ्रमाः ॥ १२ ॥
चिदात्मास्मि निरंशोऽस्मि परापरविवर्जितः ।
दुपं स्मरन्निजं स्फारं मा स्मृत्या संमितो भव ॥ १३ ॥
अध्यात्मशास्त्रमन्त्रेण तृष्णाविषविषूयिका ।
क्षीयते भावितेनान्तः शरदा मिडिका यथा ॥ १४ ॥
परिज्ञाय परित्यागो वासानानं य उत्तमः ।
सत्तासामान्यदुपत्वात्तलैवत्यपदं विदुः ॥ १५ ॥
यन्नास्ति वासना लीना तत्सुषुप्तं न सिद्धये ।
निर्बीजा वासना यत्र तत्तुर्थं सिद्धिदं स्मृतम् ॥ १६ ॥
वासनायास्तथा वह्नेरुणव्याधिविषामपि ।

स्नेहवैरविषाण य शेषः स्वल्पोऽपि बाधते ॥ १७ ॥
 निर्दग्धवासनाभीजः सत्तासामान्यरूपवान् ।
 सदेहो वा विदेहो वा न भूयो दुःखभागभवत् ॥ १८ ॥
 अेतावदेवाविधात्वं नेदं ब्रह्मेति निश्चयः ।
 अेष अेव क्षयस्तस्या ब्रह्मेदमिति निश्चयः ॥ १९ ॥
 ब्रह्म चिद्ब्रह्म भुवनं ब्रह्म भूतपरम्परा ।
 ब्रह्माहं ब्रह्म चिच्छत्रुर्ब्रह्म चिन्मित्रबान्धवाः ॥ २० ॥
 ब्रह्मैव सर्वमित्येव भाविते ब्रह्म वै पुमान् ।
 सर्वत्रावस्थितं शान्तं चिद्ब्रह्मेत्यनुभूयते ॥ २१ ॥
 असंस्कृताध्वगालोके मनस्यन्यत्र संस्थिते ।
 या प्रतीतिरनागसका तच्चिद्ब्रह्मास्मि सर्वगम् ॥ २२ ॥
 प्रशान्तसर्वसंकल्पं विगताभिलकौतुकम् ।
 विगताशेषसंरेवं चिदात्मानं समाश्रय ॥ २३ ॥
 अेवं पूर्णाधियो धीराः समा नीरागयेतसः ।
 न नन्दन्ति न निन्दन्ति श्रुवितं मरणं तथा ॥ २४ ॥
 प्राणोऽयमनिशं ब्रह्मस्पन्दशक्तिः सदागतिः ।
 सबाह्याभ्यन्तरे देहेप्राणोऽसावूर्ध्वगः स्थितः ॥ २५ ॥
 अपानोऽप्यनिशं ब्रह्मस्पन्दशक्तिः सदागतिः ।
 सबाह्याभ्यन्तरे देहे अपानोऽयमवाडिस्थितः ॥ २६ ॥
 जाग्रतः स्वपतश्चैव प्राणायामोऽयमुत्तमः ।
 प्रवर्तते ह्यभिज्ञस्य तं तावच्छ्रेयसे शृणु ॥ २७ ॥
 द्वादशाङ्गुलपर्यन्तं बाह्यमाङ्गमां ततः ।
 प्राणाङ्गनामा संस्पर्शो यः स पूरक उच्यते ॥ २८ ॥
 अपानश्चन्द्रमा देहमाध्याययति सुप्रत ।
 प्राणः सूर्योऽग्निरथ वा पयत्यनत्रिदं वपुः ॥ २९ ॥
 प्राणक्षयसमीपस्थमपानोदयकोटिगम् ।
 अपानप्राणयोरैक्यं चिदात्मानं समाश्रय ॥ ३० ॥

अपानोऽस्तंगतो यत्र प्राणो नाभ्युदितः क्षणम् ।
 कलाकलङ्कुरदितं तच्छित्तत्त्वं समाश्रय ॥ ३१ ॥
 नापानोऽस्तंगतो यत्र प्राणश्चास्तमुपागतः ।
 नासाग्रगमनावर्तं तच्छित्तत्त्वमुपाश्रय ॥ ३२ ॥
 आभासमात्रमेवेदं न सनासज्जगत्त्रयम् ।
 धृत्यन्यकलनात्यागं सम्यग्ज्ञानं विदुर्बुधाः ॥ ३३ ॥
 आभासमात्रकं ब्रह्मंश्चित्तदर्शकलङ्कितम् ।
 ततस्तदपि संत्यज्य निराभासो भवोत्तम ॥ ३४ ॥
 भयप्रदमकल्याणं धैर्यसर्वस्वडारिणम् ।
 मनःपिशायमुत्सार्य योऽसि सोऽसि स्थिरो भव ॥ ३५ ॥
 सिद्ध्योमेव डिवास्तीड परापरविवर्जितम् ।
 सर्वत्रासंभवश्चैत्यं यत्कल्पान्तोऽवशिष्यते ॥ ३६ ॥
 वाञ्छाक्षणे तु या तुष्टिस्तत्र वाञ्छैव कारणम् ।
 तुष्टिस्त्वतुष्टिपर्यन्ता तस्माद्वाञ्छां परित्यज ॥ ३७ ॥
 आशा यातु निराशात्वमभावं यातु भावना ।
 अमनस्त्वं मनो यातु तवासङ्गेन श्रुवतः ॥ ३८ ॥
 वासनारहितैरन्तरिन्द्रियैराडरक्षिया ।
 न विकारमवाप्नोषि भवत्क्षोभशतैरपि ॥ ३९ ॥
 चित्तोन्मेषनिमेषाभ्यां संसारप्रलययोद्यौ ।
 वासनाप्राणसंरोधमनुन्मेषं मनः कुरु ॥ ४० ॥
 प्राणोन्मेषनिमेषाभ्यां संसृतेः प्रलययोद्यौ ।
 तमभ्यासप्रयोगाभ्यामुन्मेषरहितं कुरु ॥ ४१ ॥
 मौर्ष्योन्मेषनिमेषाभ्यां कर्मणां प्रलययोद्यौ ।
 तद्विहीनं कुरु बलाद्गुरुशास्त्रार्थसंगमैः ॥ ४२ ॥
 असंवित्स्वप्नमात्रेण याति चित्तमचित्ताताम् ।
 प्राणानां वा निरोधेन तदेव परमं पदम् ॥ ४३ ॥
 दृश्यदर्शनसंभन्धे यत्सुषुप्तं पारमार्थिकम् ।
 तदन्तैकान्तसंवित्स्या ब्रह्मदृष्ट्यावलोक्य ॥ ४४ ॥

यत्र नाभ्युदितं चित्तं तद्वै सुप्रमकृत्रिमम् ।
 क्षयातिशयनिर्मुक्तं नोदिति न य शाम्यति ॥ ४५ ॥
 यस्य चित्तं न चित्ताभ्यं चित्तं चित्तत्वमेव छि ।
 तदेव तुर्यावस्थायं तुर्यातीतं भवत्यतः ॥ ४६ ॥
 संन्यस्तसर्वसंकल्पः समः शान्तमना मुनिः ।
 संन्यासयोगयुक्तात्मा ज्ञानवान्भोक्षवान्भव ॥ ४७ ॥
 सर्वसंकल्पसंशान्तं प्रशान्तधनवासनम् ।
 न किञ्चिद्भावनकारं यत्तद्ब्रह्म परं विदुः ॥ ४८ ॥
 सम्यग्ज्ञानावरोधेन नित्यमेकसमाधिना ।
 सांभ्य ऐवावबुद्धा ये ते सांभ्या योगिनः परे ॥ ४९ ॥
 प्राज्ञाद्यनिलसंशान्तौ युक्त्या ये पदमागताः ।
 अनामयमनाधन्तं ते स्मृता योगयोगिनः ॥ ५० ॥
 उपाद्येयं तु सर्वेषां शातं पदमकृत्रिमम् ।
 ऐकार्थाभ्यसनं प्राणरोधश्चेतः परिक्षयः ॥ ५१ ॥
 ऐकस्मिन्नेव संसिद्धे संसिद्ध्यन्ति परस्परम् ।
 अविनाभाविनी नित्यं जन्तूनां प्राणयेतसी ॥ ५२ ॥
 आधाराधेयवञ्चैते ऐकभावे विनश्यतः ।
 कुरुतः स्वविनाशेन कार्यं मोक्षाभ्यमुत्तमम् ॥ ५३ ॥
 सर्वमेतद्धिया त्यक्त्वा यद्वि तिष्ठसि निश्चलः ।
 तदाडंकारविलये त्वमेव परमं पदम् ॥ ५४ ॥
 मलाचिद्वैकैवेडास्ति मलासत्तेति योग्यते ।
 निष्कलंका समा शुद्धा निरडंकाररुपिणी ॥ ५५ ॥
 सकृद्धिभाता विमला नित्योदयवती समा ।
 सा ब्रह्म परमात्मेति नामभिः परिगीयते ॥ ५६ ॥
 सैवाडमिति निश्चित्य निदाघ कृतकृत्यवान् ।
 न भूतं न भविष्यथ्य चिन्तयामि कदाचन ॥ ५७ ॥
 दृष्टिमालम्ब्य तिष्ठामि वर्तमानामिडात्मना ।

षट्मद्ये मया लब्धमिदं प्राप्स्यामि सुन्दरम् ॥ ५८ ॥
 न स्तौमि न यं निन्दामि आत्मनोऽन्यत्र छि क्वचित् ।
 न तुष्यामि शुभप्राप्तौ न पिद्याम्यशुभागमे ॥ ५९ ॥
 प्रशान्तयापलं वीतशोकमस्तसमीडितम् ।
 मनो मम मुने शान्तं तेन श्रुवाभ्यनामयः ॥ ६० ॥
 अयं बन्धुः परश्चायं ममायमयमन्यकः ।
 षटि ब्रह्मत्र जनामि संस्पर्शं न दद्याम्यहम् ॥ ६१ ॥
 वासनामात्रसंत्यागाज्जराभरणवर्जितम् ।
 सवासनं मनो ज्ञानं ज्ञेयं निर्वासनं मनः ॥ ६२ ॥
 यित्ते त्यक्ते लयं याति द्वैतमेतथ्य सर्वतः ।
 शिष्यते परमं शान्तमेकमगच्छमनामयम् ॥ ६३ ॥
 अनन्तमजमव्यक्तमजरं शान्तमच्युतम् ।
 अद्वितीयमनाद्यन्तं यदाधुमुपलभनम् ॥ ६४ ॥
 ऐकमाद्यन्तरहितं चिन्मात्रममलं ततम् ।
 भादप्यतितरां सूक्ष्मं तद्ब्रह्मास्मि न संशयः ॥ ६५ ॥
 द्विकलाद्यानवस्थिन्नं स्वच्छं नित्योदितं ततम् ।
 सर्वार्थमयमेकार्थं चिन्मात्रममलं भव ॥ ६६ ॥
 सर्वमेकमिदं शान्तमादिमध्यान्तवर्जितम् ।
 भावाभावमजं सर्वमिति मत्वा सुष्पी भव ॥ ६७ ॥
 न बद्धोऽस्मि न मुक्तोऽस्मि ब्रह्मैवास्मि निरामयम् ।
 द्वैतभावविमुक्तोऽस्मि सञ्चिदानन्दलक्षणः ।
 अयं भावय यत्नेन श्रुवन्मुक्तो भविष्यसि ॥ ६८ ॥
 पदार्थवृन्दे देहादिषिया संत्यज्य दूरतः ।
 आशीतलान्तःकरणो नित्यमात्मपरो भव ॥ ६९ ॥
 षटं रभ्यमिदं नेति बीजं ते दृग्भसंततेः ।
 तस्मिन्साभ्याग्निना दग्धे दृग्भस्थावसरः कुतः ॥ ७० ॥
 शास्त्रसज्जनसम्पर्कैः प्रज्ञामादौ विवर्धयेत् ॥ ७१ ॥

ऋतं सत्यं परं ब्रह्म सर्वसंसारभेषजम् ।
 अत्यर्थममलं नित्यमादिमध्यान्तवर्जितम् ॥ ७२ ॥
 तथा स्थूलमनाकाशमसंस्पृश्यमयाक्षुषम् ।
 न रसं न च गन्धाम्यमप्रमेयमनूपमम् ॥ ७३ ॥
 आत्मानं सखिदानन्दमनन्तं ब्रह्म सुप्रत ।
 अलमस्मीत्यभिध्यायेद्ध्येयातीतं विमुक्तये ॥ ७४ ॥
 समाधिः संविदुत्पत्तिः परशुवैकतं प्रति ।
 नित्यः सर्वगतो ह्यात्मा कूटस्थो दीषवर्जितः ॥ ७५ ॥
 अेकः सन्निधते भ्रान्त्या मायया न स्वरूपतः ।
 तस्माद्द्वैत एवास्ति न प्रपञ्चो न संसृतिः ॥ ७६ ॥
 यथाकाशो घटाकाशो मलाकाशो धृतीरितः ।
 तथा भ्रान्तेर्द्धिधा प्रोक्तो ह्यात्मा शुवेत्रात्मना ॥ ७७ ॥
 यदा मनसि चैतन्यं भाति सर्वत्रगं सदा ।
 योगिनोऽऽव्यवधानेन तदा सम्पद्यते स्वयम् ॥ ७८ ॥
 यदा सर्वाणि भूतानि स्वात्मन्येव हि पश्यति ।
 सर्वभूतेषु चात्मानं ब्रह्म सम्पद्यते सदा ॥ ७९ ॥
 यदा सर्वाणि भूतानि समाधिस्थो न पश्यति ।
 अेकीभूतः परेणसौ तदा भवति केवलः ॥ ८० ॥
 शास्त्रसञ्जनसम्पर्कवैराग्याभ्यासरूपिणी ।
 प्रथमा भूमिकैपोक्ता मुमुक्षुत्वप्रदायिनी ॥ ८१ ॥
 विचारणा द्वितीया स्यात्तृतीया साङ्गभावना ।
 विलापिनी चतुर्थी स्याद्वासना विलयात्मिका ॥ ८२ ॥
 शुद्धसंविन्नानन्दरूपा भवति पञ्चमी ।
 अर्धसुप्तप्रबुद्धाभो शुवन्मुक्तोऽत्र तिष्ठति ॥ ८३ ॥
 असंवेदनरूपा च षष्ठी भवति भूमिका ।
 आनन्दैकधनाकारा सुषुप्तसदृशी स्थितिः ॥ ८४ ॥
 तुर्यावस्थोपशान्ता सा मुक्तिरेव हि केवला ।
 समता स्वच्छता सौम्या समभी भूमिका भवेत् ॥ ८५ ॥

तुर्यातीता तु यावस्था परा निर्वाणरूपिणी ।
 सप्तमी सा परा प्रौढा विषयो नैव ज्ञवताम् ॥ ८६ ॥
 पूर्वावस्थात्रयं तत्र जाग्रदित्येव संस्थितम् ।
 यतुर्था स्वप्नं धृत्युक्ता स्वप्नात्मं यत्र वै जगत् ॥ ८७ ॥
 आनन्दैकधनाकारा सुषुप्ताभ्यां तु पञ्चमी ।
 असंवेदनरूपा तु षष्ठी तुर्यपदाभिधा ॥ ८८ ॥
 तुर्यातीतपदावस्था सप्तमी भूमिकोत्तमा ।
 मनोवयोभिरग्राह्या स्वप्नकाशसदात्मिका ॥ ८९ ॥
 अन्तः प्रत्याहृतिवशाच्चैतत्त्वं येन विभावितम् ।
 मुक्तं येन न सन्देहो मलासमतया तथा ॥ ९० ॥
 न म्रिये न य ज्ञुवामि नाहं सन्नाप्यसन्मयः ।
 अहं न किञ्चिच्चिदिति मत्वा धीरो न शोचति ॥ ९१ ॥
 अलेपकोऽहमजरो नीरागः शान्तवासनः ।
 निरंशोऽस्मि चिदाकाशमिति मत्वा न शोचति ॥ ९२ ॥
 अहंमत्या विरहितः शुद्धो भुद्धोऽजरोऽमरः ।
 शान्तः शमसमाभास इति मत्वा न शोचति ॥ ९३ ॥
 तृणाग्नेष्वम्बरे भानौ नरनागामरेषु य ।
 यत्तिष्ठति तदेवाहमिति मत्वा न शोचति ॥ ९४ ॥
 भावनां सर्वभावेषुः समुत्सृज्य समुत्थितः ।
 अवशिष्टं परं ब्रह्म देवलोऽस्मीति भावय ॥ ९५ ॥
 वायामतीतविषयो विषयाशादशोऽङ्गितः ।
 परानन्दरसाक्षुब्धो रमते स्वात्मनात्मनि ॥ ९६ ॥
 सर्वकर्मपरित्यागी नित्यतृप्तो निराश्रयः ।
 न पुण्येन न पापेन नेतरेण य लिप्यते ॥ ९७ ॥
 स्फुटिकः प्रतिबिम्बेन यथा नायाति रञ्जनम् ।
 तज्ज्ञः कर्मद्वेनान्तस्तथा नायाति रञ्जनम् ॥ ९८ ॥
 विह्वलरञ्जनतावृन्दे देवकीर्तनं पूजनैः ।

भेदाह्लादौ न जानाति प्रतिभिम्भगतैरिव ॥ ९९ ॥
 निस्स्तोत्रो निर्विकारश्च पूज्यपूजाविवर्जितः ।
 संयुक्तश्च वियुक्तश्च सर्वाचारनयकर्मैः ॥ १०० ॥
 तनुं त्यजतु वा तीर्थे श्रपयस्य गृहेऽथ वा ।
 ज्ञानसम्पत्तिसमये मुक्तोऽसौ विगताशयः ॥ १०१ ॥
 संकल्पत्वं छि भन्धस्थ कारणं तत्परित्यज ।
 भोक्षो भवेदसंकल्पात्तदभ्यासं धिया कुरु ॥ १०२ ॥
 सावधानो भव त्वं य ग्राह्यग्राहकसंगमे ।
 अजस्रमेव संकल्पदशाः परिलरञ्जनैः ॥ १०३ ॥
 मा भव ग्राह्यभावात्मा ग्राहकात्मा य मा भव ।
 भावनामभिलां त्यज्वा यच्छिष्टे तन्मयो भव ॥ १०४ ॥
 किञ्चिद्द्रोयते तुभ्यं तद्भ्रष्टोऽसि भवस्थितौ ।
 न किञ्चिद्द्रोयते येत्ते तन्मुक्तोऽसि भवस्थितौ ॥ १०५ ॥
 अस्मात्पदार्थनिययाद्यावत्स्थावरजङ्गमात् ।
 तृणादूर्ध्वपर्यन्तान्मा किञ्चित्त्र रोयताम् ॥ १०६ ॥
 अलंभावानलंभावौ त्यज्वा सदसती तथा ।
 यदसक्तं समं स्वच्छं स्थितं तत्तुर्यमुच्यते ॥ १०७ ॥
 या स्वच्छा समता शान्ता शुवन्मुक्तव्यवस्थितिः ।
 साक्षयवस्था व्यवलृप्तौ सा तुर्या कलनोच्यते ॥ १०८ ॥
 नैतज्जगन्न य स्वप्नः संकल्पानामसंभवात् ।
 सुषुप्तभावो नाऽप्येतदभावाज्जडतास्थितेः ॥ १०९ ॥
 शान्तसम्यक्प्रबुद्धानां यथास्थितमिदं जगत् ।
 विलीनं तुर्यमित्यादुरबुद्धानां स्थितं स्थिरम् ॥ ११० ॥
 अलंकारकलात्यागे समतायाः समुद्रमे ।
 विशारदौ कृते चित्ते तुर्यावस्थोपतिष्ठते ॥ १११ ॥
 सिद्धान्तोऽध्यात्मशास्त्राणां सर्वापिहव अेव छि ।
 नाविद्यास्तीह नो माया शान्तं ब्रह्मेदमकलमम् ॥ ११२ ॥

शान्त अेव चिदाकाशे स्वच्छे शमसमात्मनि ।
 समग्रशक्तिप्रथिते ब्रह्मोति कविताभिधे ॥ ११३ ॥
 सर्वमेव परित्यज्य मडामौनी भवानघ ।
 निर्वाणवान्निर्मनः क्षीणयित्तः प्रशान्तधीः ॥ ११४ ॥
 आत्मन्येवास्व शान्तात्मा मूकान्धबधिशोपमः ।
 नित्यमन्तर्मुषः स्वच्छः स्वात्मनान्तः प्रपूर्णाधीः ॥ ११५ ॥
 जगत्पेव सुषुप्तस्थः कुरु कर्माणि वै द्विज ।
 अन्तः सर्वपरित्यागी बळिः कुरु यथागतम् ॥ ११६ ॥
 यित्तसत्ता परं दुःखं यित्तत्यागः परं सुषुप्तम् ।
 अतश्चित्तं चिदाकाशे नय क्षयमवेदनात् ॥ ११७ ॥
 दृष्ट्वा रम्यमरम्यं वा स्थेयं पाषाणवत्सदा ।
 अेतावतात्मयत्नेन जिता भवति संसृतिः ॥ ११८ ॥
 वेदान्ते परमं गुह्यं पुराकल्पप्रयोदितम् ।
 नाप्रशान्ताय दातव्यं न चाशिष्याय वै पुनः ॥ ११९ ॥
 अन्नपूर्णापनिषदं योऽधीते गुर्वनुग्रहात् ।
 स श्रुवन्मुक्ततां प्राप्य ब्रह्मैव भवति स्वयम् ॥ १२० ॥
 एत्युपनिषत् ॥ एति पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥
 ॐ भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवाः ॥ भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः ॥
 स्थिरैरङ्गैस्तुष्टुवाꣳसस्तनूभिः ॥ व्यशेम देवहितं यदायुः ॥
 स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवाः ॥ स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः ॥
 स्वस्ति नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेभिः ॥ स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु ॥
 ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥
 एत्यन्नपूर्णापनिषत्समाप्ता ॥

Encoded by Sunder Hattangadi

——
Annapurna Upanishad

pdf was typeset on February 25, 2025

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

